

Quận Chúa Cùng Hoà Thượng

Contents

Quận Chúa Cùng Hoà Thượng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6

Quận Chúa Cùng Hoà Thượng

Giới thiệu

Editor + Beta: Bạch Ngọc Tuyết Nhân vật chính: Cơ Nhã Tự, Văn Tịnh. Thể loại: cổ đại, “Nửa đời trước ta tụng kinh v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-chua-cung-hoa-thuong>

1. Chương 1

Là một quận chúa, Cơ Nhã Tự từ mười mấy năm trước đã trôi qua vô cùng trôi chảy. Phụ vương tay cầm trọng binh chiếm cứ một phương, bên trong những nữ hài tử bằng tuổi, nàng là người tôn quý nhất. Hơn nữa phụ mẫu tình cảm hoà thuận, gắn bó keo sơn mấy năm như một ngày không người chen chân lọt, trưởng nữ là nàng bởi vì là đứa nhỏ đầu tiên, nên đương nhiên càng được nhiều yêu thương cùng dung túng hơn.

Phía dưới có một đệ đệ ruột, ngoan ngoãn nghe lời, trừ bỏ nhìn có vẻ lạnh một chút còn lại đều tốt lắm. Nàng không giống như là những tiểu thư khuê các kia, bị yêu cầu không thể ra cửa còn học những cái gọi là nữ nhi nên học gì đó, mà là được nuôi dưỡng như một nam hài vậy.

Phụ mẫu dung túng làm cho nàng trải qua một thơ ấu bất đồng với đại đa số những nữ tử khác, nàng muốn biết chữ đọc sách liền có hơn mười vị tiên sinh đức cao vọng trọng đến dạy nàng. Nàng muốn học tập cưỡi ngựa bắn cung, còn có các tướng quân dưới tay phụ vương tự mình đến làm lão sư của nàng.

Chỉ cần là nàng muốn, phụ mẫu đều dâng hai tay đến trước mặt nàng, chờ đệ đệ lại lớn một chút, cũng bắt đầu bảo vệ người tỷ tỷ là nàng. Không thể nghĩ ngờ, Cơ Nhã Tự là được lớn lên trong hoàn cảnh sung ái đến hư hỏng. Xuôi gió xuôi nước, nhưng mà Cơ Nhã Tự dưới tình huống như vậy cũng không có trở thành một đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn. Nàng đại khí sang sảng, dung mạo xinh đẹp, một tay công phu cưỡi ngựa bắn cung không thua cho nam tử, thậm chí còn hơn cả phụ thân cùng đệ đệ một chút. Những binh pháp sách lược nàng cũng đã bắt đầu học tập từ khi còn rất nhỏ, cho nên nàng vô cùng rõ ràng nhà mình tuy rằng nhìn quyền thế vô cùng, nhưng kì thực đã đến một hoàn cảnh rất nguy hiểm.

Hoặc là tạo phản, hoặc là bị trừ bỏ. Cơ Nhã Tự chưa bao giờ cảm thấy chính mình là nữ tử sẽ không cần quan tâm loại chuyện này, ở trong mắt nàng, nàng cùng phụ thân và đệ đệ cũng không có gì khác nhau,

nàng phải bảo vệ nhà và thân nhân của chính mình.

Nhưng hiển nhiên phụ mẫu nàng cũng không phải nghĩ như vậy, ở nàng đến tuổi thích hợp hôn phối, họ bắt đầu khẩn cấp tìm kiếm một nam tử đáng phó thác chung thân cho nàng. Cơ Nhã Tự rất rõ ràng, bọn họ là cảm thấy, có lẽ không lâu sau nhà mình sẽ gặp nạn, mặc kệ bọn họ có thể tạo phản thành công hay không, vạn nhất thất bại, một quận chúa đã gả ra ngoài là nàng này có lẽ có thể tránh được một kiếp.

Cơ Nhã Tự hoàn toàn không thể nhận loại ý tốt này của phụ mẫu, từ lúc nhỏ nàng đã học tập các loại tri thức, vẫn đều phải cố gắng hơn bất luận người nào, chỉ là vì có thể cống hiến một phần sức lực cho ngôi nhà này, nay làm sao có thể tránh đi. Vì thế lần đầu tiên nàng náo loạn cãi nhau với phụ mẫu.

“Nhã Tự nhà chúng ta là quận chúa thân phận tôn quý, ở toàn bộ phía nam, không có tiểu thư nhà nào có thể tôn quý ưu tú hơn Nhã Tự. Xem như là vì hoàn thành tâm nguyện của phụ mẫu, chọn một nam tử ở chung thử xem, nếu là không thích chúng ta lại đổi, cho dù là sau khi kết hôn cảm thấy không vui, chúng ta cũng sẽ có cách tìm một người con thích khác cho con.” Vương phi mẫu thân của nàng cũng là một người tính tình không kèm chế được, là công chúa của tiền nam triều, cho nên lời nói thật sự là rất tùy ý.

Cơ Nhã Tự hiểu được tâm tư của phụ mẫu, nhưng không có cách nào đồng ý, nhiều năm như vậy nàng xem phụ mẫu mình ở chung như vậy, trong lòng cũng là chờ đợi sau này có một ngày, chính mình cũng sẽ gặp gỡ một người nam nhân làm cho chính mình động tâm, cam nguyện chải tóc cho nàng làm nàng có thể vì hắn thay nam trang mặc lại váy dài sinh đứa nhỏ cho hắn. Mặc kệ như thế nào, cũng không thể tùy ý tìm một tên nam nhân xem nàng như bậc thang để trèo lên.

2. Chương 2

Chỉ là cho dù nàng không nguyện ý, vương gia cùng vương phi vẫn là bắt đầu an bài vô số thanh niên tài tuấn chuyển động bên người nàng. Vốn chỉ là nàng và đệ đệ cùng nhau chơi đùa săn bắn, lại biến thành một đám người tranh nhau biểu hiện trước mặt nàng, Cơ Nhã Tự nhìn liền cảm thấy bài xích, tâm tình nhìn không được bắt đầu phiền táo.

Nàng ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng nói, nếu ai cưỡi ngựa bắn cung hơn nàng sẽ đạt được nàng coi trọng. Sau đó rút tên ra bắn một con chim trong rừng, chỉ là bắn trúng một mảnh lông chim bên cánh của nó, tiếp theo xoát xoát xoát ba tên cùng nhau bắn ra, nhìn cũng không nhìn liên tục bắn ra tổng cộng mười tên, góc độ xảo diệu hình thành một cái lồng giam, nhốt con chim đang vỗ cánh kia tại bên trong lồng giam đó.

“Ai có thể dùng một mũi tên cứu con chim bên trong ra, lại đến nói chuyện với ta đi.” Nàng nói xong liền giục ngựa rời đi, nhìn cũng không thèm nhìn mấy người đó.

Nàng chính là cố ý khó xử người, nhưng mà nàng cũng không thể đắc ý được bao lâu, ngay tại lúc nàng xoay người chạy đi được một khoảng cách, bỗng nhiên nghe được động tĩnh phía sau. Nàng vừa xoay người lại, kết quả thấy được một tên tăng nhân trẻ tuổi rút hết toàn bộ mũi tên của nàng, thả con chim bị nàng nhốt kia bay mất.

Cơ Nhã Tự là thiên chi kiêu nữ, chưa bao giờ bị vẽ mặt thảm trước mọi người như hôm nay. Vì thế nàng thẹn quá hoá giận bắt tên tăng nhân quấy rối kia trực tiếp nhốt lại. nếu hắn để con chim kia chạy, vậy nàng liền nhốt hắn 3 ngày.

Cơ Nhã tự làm sao cũng không thể nghĩ rằng sau này sẽ lại phát triển như thế, ngày mai thánh chỉ của hoàng đế trong Ngọc kinh truyền đến Nhữ Dương, tứ hôn cho nàng, một tên quan nhị phẩm trong Ngọc kinh. Nếu nàng thật sự gả đi qua đơn giản chính là biến thành một quân cờ để hoàng đế quản thúc phụ vương nhà mình, nhưng mà nếu phụ vương trực tiếp từ chối, nói không chừng chiến tranh sẽ bắt đầu sớm hơn, bọn họ còn chưa có chuẩn bị tốt, đệ đệ của nàng vẫn là một đứa nhỏ chưa lớn lên. Nàng suy nghĩ một đêm, đến lúc rạng sáng đột nhiên vọt vào ngoại viện bị cho rằng lao tù lâm thời, bắt tên hoà thượng đang bị nhốt bên trong ra kéo lên ngựa sau đó chạy ra khỏi thành. Lúc ở trong thành nàng còn không quên hô

lên với những tên hộ vệ vương phủ đuổi theo nàng: “Ta đã có người trong lòng, tình nguyện bỏ trốn cùng hân không làm quận chúa nữa, cũng không nguyện ý gả cho những người khác.”

Cơ Nhã Tự rất rõ ràng sẽ bị truyền thành cái dạng gì, nàng sẽ biến thành một nữ tử không biết liêm sỉ, không để ý tới thanh danh bỏ trốn với người khác. Nhưng mà không sao, ít nhất như vậy có thể làm dịu đi thế cục hôm nay, cho dù là từ chối, nàng cũng không thể làm cho phụ vương của mình đi làm, phương pháp này là thích hợp nhất, về phần ảnh hưởng đối với nàng, nàng hoàn toàn không để ý, dù sao nàng không muốn gả cho người.

Vào lúc bình minh, nàng rời khỏi Nhữ Dương, cưỡi ngựa vọt vào sơn đạo, hoàn toàn bỏ rơi những người theo sau. Lúc này, nàng mới nhớ tới tên hoà thượng lâm thời bị nàng kéo ra trở thành “đối tượng bỏ trốn”.

3. Chương 3

Lúc trước nàng cũng không có cẩn thận nhìn bộ dạng của tên hoà thượng kia như thế nào, nhưng hiện tại nàng chợt nhìn kỹ lại phát hiện tên hoà thượng này có một gương mặt rất tuần tú. Nàng chạy vội vàng, cái gì cũng chưa suy nghĩ, hiện tại xem ra tư thế của bọn họ thật không tốt lắm. Tên hoà thượng còn cao hơn nàng bị nàng ôm vào trong ngực, ngồi ở trên lưng ngựa bên tai đổ bình thân mình cứng ngắc biểu tình hoảng hốt, thoạt nhìn chỉ biết hân hoàn toàn còn chưa phản ứng lại đây rốt cục là cái tình huống gì.

Tại giờ phút tràn đầy bi tráng này, Cơ Nhã Tự bỗng nhiên bị biểu tình trên mặt tên hoà thượng “gian phu” chỉ gặp mặt một lần lại bị nàng bắt đến này làm cho tức cười.

Nàng ý xấu tiến lên, thổi một hơi bên lỗ tai hân, “Người suy nghĩ cái gì vậy, hoà thượng.”

Dường như rốt cục cũng bị tiếng nói của nàng làm thức tỉnh, hoà thượng kia trong lúc sững sốt bắt đầu giãy dụa.

“Uy, người đừng lộn xộn a!” Cơ Nhã Tự kích động kéo dây cương thật mạnh, nhưng vẫn như trước không có kết quả, bởi vì vừa vặn dựa sát một vách núi đen nhỏ, hơn nữa hoà thượng lại quần quai như vậy, hai người bọn họ liền ngã xuống lưng ngựa cùng nhau té xuống núi.

Kết quả cuối cùng là, hoà thượng một tay cầm lấy tảng đá nhô ra giữa vách núi, một tay ôm Cơ Nhã Tự, hai người treo ở giữa hai mặt nhìn nhau.

Nhìn xuống xem, khoảng cách này nếu té xuống đất rất có khả năng đứt tay đứt chân, lại nhìn lên trên, khoảng cách cũng rất xa, không có chỗ để mượn lực, căn bản là không có cách nào lên được.

Ánh mặt trời vừa lên chiếu vào thân hai người ảm áp, nhưng mà Cơ Nhã Tự lại chỉ muốn thở dài. Phải nói là nàng tự làm vậy không thể sống sao?

“Uy, hoà thượng, xem như là liên lụy người, thật có lỗi, nếu người muốn buông tay cũng không sao.”

“Nữ thí chủ không cần lo lắng, bản tăng sẽ không buông tay. Hơn nữa là vì động tác của bản tăng lúc này mới liên lụy nữ thí chủ ngã xuống đây, người nên xin lỗi phải là bản tăng mới đúng.” Ôn hoà trong mắt tăng nhân trẻ tuổi cùng ngữ khí chân thành tha thiết, giống như thật sự hoàn toàn không có một chút bất mãn đối với nàng.

Cơ Nhã Tự kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hân, đầu óc của tên hoà thượng này có vấn đề rồi sao, nàng nhốt hân bên trong sương phòng hai ngày, lại đột nhiên kéo hân lên ngựa, loại hành vi mạo danh kỳ diệu này hân lại không thèm để ý, hay là những tên hoà thượng khác cũng đều là tính cách lấy ơn báo oán này.

Lúc nhìn thấy vẻ xin lỗi trên mặt hân không giống giả vờ, Cơ Nhã Tự dường như cảm thấy chính mình có chút ý xấu. Nàng nở nụ cười, cố ý nói: “Nga? Người sẽ không buông tay ta? Nhưng mà người có biết rằng người ôm ta như vậy sẽ làm hỏng danh tiết của ta hay không?” Sau đó nàng cũng không ngạc nhiên nhìn thấy nhìn thấy trên mặt hân đỏ một mảnh, tay đang ôm nàng không không được tự nhiên giật giật.

“Bần tăng là người xuất gia, bất luận nam nữ trong mắt bần tăng đều là giống nhau.”

“Vậy sao mặt ngươi lại đỏ?”

“Bần tăng, bần tăng lần đầu tiên ra cửa chùa lịch lãm, lúc trước luôn thanh tu tại sau núi, chưa bao giờ tiếp xúc với nữ tử gần như vậy, cho nên... cho nên...” Giọng của hắn dần nhỏ đi, gần nửa ngày cũng không nghe ra được một cái lý do.

“Nói như vậy ta là nữ tử đầu tiên ngươi ôm đầu?” Bỗng nhiên Cơ Nhã Tự đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, làm cho cái tay kia của hắn nghỉ ngơi một chút,, đương nhiên động tác của nàng lại làm cho hắn cứng đờ, trên mặt đã muốn hồng đến mức không thể lại hồng hơn. “Ai nha, tùy tiện ôm nữ hài tử, hoà thượng, này cũng không phải là việc mà người xuất gia như ngươi nên làm.”

Đại khái rốt cục cũng phản ứng lại đây là nàng cố ý trêu chọc hắn, hoà thượng không nói. Hắn không nói lời nào làm Cơ Nhã Tự cảm thấy nhàm chán, lại hỏi hắn: “Ta gọi là Cơ Nhã Tự, hoà thượng ngươi tên gì?”

“Bần tăng Văn Tịnh.”

“Khuê danh của nữ tử không thể tùy tiện để cho người ta biết được, nhưng mà ngươi biết, vậy phải làm sao bây giờ?” Nàng cười đến không có hảo ý.

“....”

“Lúc trước ngươi làm chi động đến con chim của ta a, kế hoạch của ta đều bị ngươi đánh vỡ.”

“Vạn vật có linh, mỗi một sinh linh đều trân quý, nếu không có nhất thiết, vẫn là đừng tùy ý đùa giỡn.” Lúc này Văn Tịnh hoà thượng còn là nghiêm túc nói.

“Nhưng đó là con mồi của ta, cũng chính là đồ của ta, ngươi làm nó chạy chính là không hỏi đã làm, ngươi không nghĩ là mình phải bồi thường ta sao?”

“Bần tăng làm cho chim của nữ thí chủ chạy, cho nên hắn là phải chịu bị nữ thí chủ nhốt lại.” Hoà thượng vẫn là ngữ khí thật sự nghiêm túc.

“Vì sao lúc nói chuyện ngươi cũng không nhìn ta, như vậy là không tôn trọng ta.”

“....”

Văn Tịnh chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại trôi qua lâu như vậy, sau khi hắn ra Tịnh Sơn tự, vẫn là lần đầu tiên cảm thấy thế sự gian nan tu hành không dễ. Rõ ràng hắn ở chùa luận Phật chưa bao giờ thua bởi kẻ nào, những ngày bình thường tuy rằng ít nói chuyện cùng người ta cũng không cảm thấy phức tạp, nhưng vì sao giờ phút này lại cảm thấy nói cái gì cũng đều là sai?

4. Chương 4

Hai người liền như vậy treo ở đó cả ngày, trong lúc đó Văn Tịnh bị Cơ Nhã Tự trêu chọc á khẩu không trả lời được quần bách không thôi vô số lần, nhưng mà mặc dù như thế vẫn là một chút cũng không có nhìn thấy bộ dạng xấu hổ tức giận của hắn, tính tình không thể nói là không tốt.

Cuối cùng, Văn Tịnh cảm thấy cứ treo như thế này cũng không tốt, ôm chặt nữ tử trong lòng. bảo vệ thân thể nàng, buông lỏng tay liền ngã xuống.

Vận khí của bọn họ không sai, Cơ Nhã Tự một chút vết thương cũng không có, chỉ là lúc rơi xuống hôn mê một chút, Văn Tịnh liền không xong, rất nhiều chỗ bị trầy da, một bàn tay gãy xương, lúc ngã xuống vì cản ở dưới thân Cơ Nhã Tự bị chấn trực tiếp phun ra một ngụm máu.

“Ngươi không sao chứ?” Cơ Nhã Tự có chút lo lắng, muốn đi dìu hắn. Lúc này Văn Tịnh chạy thật nhanh rời xa nàng, bên miệng còn tràn đầy máu tươi, mau chóng lắc đầu nói: “Bần tăng không sao.” Còn gắt gao nhìn chăm chăm Cơ Nhã Tự, bộ dạng như sợ nàng tới gần vậy.

Tên hoà thượng xui xẻo này còn nói phải đưa nàng an toàn rời khỏi mảnh rừng này đến trấn trên đi, Cơ Nhã Tự chỉ có thể lại một lần nữa cảm thán quả thật là không còn cách nào khác với người này. Nghĩ, nàng thể nhưng mặc danh kỳ diệu bắt đầu lo lắng một mình hẳn có phải sẽ bị người khi dễ hay không, hoàn toàn không nghĩ ra hiện tại người đang khi dễ hẳn chính là nàng.

Buổi tối hai người vẫn là chưa có đi ra mảnh rừng cây này, cũng may trên người Cơ Nhã Tự có cung tiễn, cớ chiều chính là sáu con chim nàng bắn xuống. Vốn là chuẩn bị bắn con thỏ, nhưng mà liếc mắt nhìn Văn Tịnh bên cạnh một cái, mũi tên của nàng liền chuyển xoát xoát bắn chim. Lúc này Văn Tịnh cũng không có ngăn cản nàng.

“Di, sao người lại không ngăn cản ta sát sinh?”

“A di đà phật, nữ thí chủ, quả thật là không nên tạo sát nghiệp, nhưng hiện nay lại không thể không tạo sát nghiệp, cho nên bản tăng sẽ không ngăn cản.”

A, nguyên lai người này cũng không phải không biết biến báo như vậy thôi. Cơ Nhã Tự vừa nghĩ xong, đặt những con chim đã nhỏ lông lên đồng lửa nướng, liền thấy Văn Tịnh ngồi bên cạnh đồng lửa chim đó niệm hướng sinh chú.

“Cơ Nhã Tự: “.....”

“Người muốn ăn không?”

“Bản tăng là người xuất gia, không ăn thức ăn mặn, đa tạ ý tốt của nữ thí chủ.” Văn Tịnh quay đầu tiếp tục niệm kinh, niệm đến Cơ Nhã Tự mắt nhắm mắt mở, sau đó nàng đã ngủ.

Hai người ở bên trong rừng cây qua một đêm, Cơ Nhã Tự ngủ mơ mơ màng màng, vài lần tỉnh lại đều thấy Văn Tịnh ngồi trước đồng lửa, thấy nàng nhìn qua liền nói: “Xin nữ thí chủ yên tâm nghỉ ngơi, bản tăng sẽ nhìn chung quanh, không có nguy hiểm.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Cơ Nhã Tự thừa dịp lúc đi như xí chui vào bụi gai trong rừng, khi đi ra trong tay cầm mười mấy quả trái cây. Ném hơn phân nửa trái cây cho Văn Tịnh, nàng lẩm bẩm nói: “Cái gì cũng chưa ăn người không đói bụng sao, hoà thượng phiền toái.”

Văn Tịnh ở tại chỗ chờ nàng thấy trái cây sừng sốt, vội vàng nói: “Cám ơn nữ thí chủ.”

Hai người lại đi nửa ngày, rốt cục vào thành. Văn Tịnh không nói hai lời liền muốn cáo từ, lại bị Cơ Nhã Tự kéo vào y quán, sau khi xử lý vết thương của hẳn xong. Hai người rời khỏi y quán đi dạo trên đường, Cơ Nhã Tự còn chưa kịp nói gì với Văn Tịnh, liền cảm giác thân mình bị đụng phải một chút, nàng lập tức phản ứng lại thấy gói tiền to bên hông mình không thấy.

Nàng nhú mày lại mở cung hướng về một tên tiểu quỷ đang chen lấn trong đám người chuẩn bị phóng tên, lại bị Văn Tịnh đứng kế bên tay mất lạnh lẽo ngăn cản lại.

Bị hẳn cản như vậy, tên tiểu mao tặc kia đã muốn chạy mất. Cơ Nhã Tự tức giận thu cung trừng mắt nhìn Văn Tịnh: “Người con lừa ngốc này, làm gì tự nhiên ngăn cản ta!”

“Nữ thí chủ, đa thương người là không tốt, hơn nữa ở chỗ này sẽ khiến cho mọi người khủng hoảng.”

“Ta chính là muốn dọa tên tiểu mao tặc kia, tài bắn cung của ta cao siêu như vậy sao lại có khả năng ngộ thương người! Điều tại người, hiện tại tốt lắm, tiền bạc trên người ta bị trộm, ta đói bụng, phải làm sao bây giờ người nói đi!”

“Kia bản tăng đi hoá duyên cho nữ thí chủ?”

“Ta muốn ăn thịt!” Cơ Nhã Tự không vui trừng mắt nhìn hẳn.

Văn Tịnh đầy mặt luống cuống, thử dò xét nói: “Kia bản tăng đuổi theo người kia lấy lại túi tiền cho nữ thí chủ, xin nữ thí chủ chờ ở trong này một lát.”

“Tên tiểu mao tặc kia chạy nhanh như vậy, hiện tại người mà đuổi theo kịp mới là kỳ quái.”

“Đều là lỗi của bản tăng, nữ thí chủ muốn đánh muốn phạt bản tăng đều không có câu oán hận.” Nhìn bộ dạng xấu hổ lại chịu người khi dễ này của hẳn, Cơ Nhã Tự lại cảm thấy không muốn khi dễ hẳn.

5. Chương 5

Không được tự nhiên xoay người ôm ngực, nàng hừ nói: “Như vậy đi, người theo giúp ta tìm một người.” Người Cơ Nhã Tự muốn tìm là bằng hữu của đệ đệ nàng, chuyện này cũng là trùng hợp, nàng nhớ rõ đối phương có một ngôi nhà ở ngoại ô trong này. Đối phương là tứ công tử của thế tộc Vệ gia, mượn chút lộ phí vẫn là không thành vấn đề, bây giờ nàng còn không thể trở về, ít nhất làm ra vẻ bỏ trốn này cũng phải lâu một chút.

Cơ Nhã Tự cùng Văn Tịnh một trước một sau dùng nửa ngày thời gian đi tới dưới chân một ngọn núi ở ngoại ô, trên núi có một thôn trang gọi Bách Hiểu trang, người Cơ Nhã Tự muốn tìm liền tạm thời ở bên trên.

Thiếu niên tuổi rất nhỏ mặc y phục thật dày, mặt không có chút máu, môi đều là tái nhợt, ngồi trên xe lăn được hạ nhân đẩy ra, đôi mắt đen nhánh mà ôn nhu, trầm tĩnh không giống những đứa trẻ cùng tuổi, trong suốt giống như tranh thủy mặc vậy.

“Tiêu Phục truyền tin cho đệ, nhờ đệ chú ý tin tức của quận chúa giúp hần, không biết quận chúa có muốn cho Tiêu Phục biết được hành tung của quận chúa hay không?” Hần bưng một ly trà nóng còn hiển khói nhẹ, khuôn mặt giữa khí trời đầy sương mù này có chút phiêu miểu, nhìn kĩ lại có loại hương vị yên tĩnh bình yên.

Thấy Cơ Nhã Tự lắc đầu, hần không chút nào cảm thấy ngoài ý muốn, thực nhanh chóng đồng ý yêu cầu mượn lộ phí của Cơ Nhã Tự, lại tự mình tiễn hai người xuống núi.

“Hoà thượng, tuy rằng vấn đề lộ phí giải quyết, nhưng mà người còn thiếu ta đâu. Như vậy đi, hiện tại ta cũng không thể về nhà, người không phải đi tu hành khắp nơi sao, ta liền đi theo người, người cần phải chăm sóc ta.”

“Nhưng mà...”

“Không được nhưng mà, người nghĩ rằng hiện tại ta nghèo túng như vậy là nhờ ai ban tặng?” Cơ Nhã Tự cần quấy, nói được đúng lý hợp tình. Bánh bao mềm Văn Tịnh tính tình tốt chỉ có thể cam bái hạ phong, lại cảm thấy trụ trì sư huynh nói đúng, thế giới bên ngoài cực kỳ hiểm ác.

Sau đó, là một đoạn thời gian hai người đi khắp nơi, tuy nói ăn ngủ ngoài trời, nhưng đây là đoạn thời gian mà Cơ Nhã Tự cảm thấy thú vị nhất từ khi chào đời cho đến nay. Nàng thấy được rất nhiều phong cảnh mà lúc trước chưa bao giờ gặp qua, thấy được đủ loại người đa dạng, trải qua rất nhiều chuyện.

Lúc đi ngang qua thành trấn, nàng luôn thích chạy khắp nơi, vừa chui vào những quán ăn vặt liền không ra được. Văn Tịnh không bị ngoại vật quấy nhiễu, tự nhiên sẽ không bị mấy thứ này hấp dẫn dừng chân lại, chẳng qua hần thường xuyên cần ngừng lại tìm kiếm Cơ Nhã Tự không biết đã chạy đi đâu. Thường thường chỉ chớp mắt Cơ Nhã Tự đã không thấy tăm hơi, Văn Tịnh liền dùng cái đầu bóng lưỡng sáng chói nơi nơi hỏi người qua đường tìm nàng, sau khi tìm được nàng liền đi tiếp, sau đó vẫn tuần hoàn tình huống Cơ Nhã Tự biến mất Văn Tịnh đi tìm.

Cơ Nhã Tự tò mò hỏi hần, lúc trước không muốn mang nàng cùng đi, vì sao không thừa cơ hội này lén lút bỏ lại người phiền toái là nàng này, kết quả Văn Tịnh rất là chính trực tỏ vẻ, nếu đã đồng ý chăm sóc nàng trong khoảng thời gian này để đền bù, thì lại không thể bỏ dỡ nửa chừng.

Ngẫu nhiên cũng sẽ đi qua núi rừng, Văn Tịnh gác đêm, Cơ Nhã Tự ngủ. Tuy rằng lần nào Cơ Nhã Tự đều nhớ rõ lúc đi qua thành trấn mang theo một chút lương khô cho Văn Tịnh, nhưng buổi sáng nàng vẫn là đi tìm trái cây ném cho hần như trước.

Hai người cũng sẽ gặp phiền toái, giống như lần nào đó bọn họ gặp sơn tặc, lần đó Cơ Nhã Tự mới giật mình phát hiện, nguyên lai võ công của Văn Tịnh tốt lắm, một mình hần đã chế trụ được mười mấy tên sơn tặc cao lớn, trói lại toàn bộ giao cho quan phủ. Cho nên trước kia lúc hần bị nàng nhốt lại cũng không phản kháng, lại bị nàng lôi kéo lên ngựa chạy, ngay cả giày dựa một chút cũng không, thật là một kỳ tích.

Lâu ngày sinh tình, này đối với Cơ Nhã Tự mà nói thật bình thường, lúc nàng phát hiện ánh mắt của nàng dừng lại trên người Văn Tịnh càng ngày càng nhiều, hơn nữa thường xuyên muốn đến gần trên chộc hắc, nàng hiểu được. Đồng thời nàng cũng cảm giác được, Văn Tịnh đối với nàng, cũng có loại cảm giác này.

Bọn họ cùng nhau đi qua rất nhiều nơi, gặp bất kỳ nữ tử nào, hắc luôn kính nhi viễn chi, cho dù tiếp xúc cũng không có phản ứng đặc biệt gì, giống như hắc nói đối với hắc nam nữ không có gì khác nhau. Nhưng lúc đối mặt nàng, hắc lại thường xuyên mặt đỏ tai hồng cả người cứng ngắc, nàng vừa tới gần trên chộc hắc, hắc liền biến thành một thiếu niên kích động, một chút cũng không nhìn thấy bình tĩnh lúc trước.

Có lẽ sau lại, hắc cũng phát hiện. Cơ Nhã Tự ngẫu nhiên sẽ thấy hắc ngẩn người, lộ ra ánh mắt có chút mê mang, sau khi tiếp xúc đến ánh mắt nàng sẽ mau chóng dời đi.

Nên chia tay, Cơ Nhã Tự nghĩ. Ngày nào đó, Văn Tịnh nói hắc phải trở về Tịnh Sơn tự, Cơ Nhã Tự gật đầu nhìn trời nói chính mình cũng nên trở về. Hai người không lại nhiều lời một câu, chia tay không có gì đặc biệt.

Cơ Nhã Tự không biết sau khi Văn Tịnh trở về như thế nào, nàng chỉ biết rằng rời xa hắc hai ngày, nàng bắt đầu ngẩn người hoảng hốt, thường xuyên nhớ tới hắc. Vừa nghĩ đến bộ dạng ngơ ngác của hắc liền không nhịn được cười, cười xong liền không hiểu sao ánh mắt lại chua xót, nói khóc liền khóc. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến mình cũng có biểu hiện của những nữ nhi bình thường, yếu đuối như vậy làm cho nàng sợ hãi.

Nàng về tới Nhữ Dương vương phủ, quả nhiên có không ít người lén lút nghị luận âm thầm về nàng, chỉ là nàng đều xem như không nghe thấy.

Phụ mẫu thấy nàng liền than thở nói uỷ khuất nàng, đệ đệ cũng đến nói riêng với nàng, sau này nhất định sẽ càng thêm cố gắng bảo vệ nàng, sẽ không lại để cho nàng làm ra loại hy sinh này.

“Nương biết uỷ khuất Nhã Tự, nhưng mà tất nhiên hoàng đế sẽ không dễ dàng buông tha cho, Nhã Tự vẫn là chọn một người hôn phu...”

“Nương, con thích một người.”

“Phải không, một khi đã như vậy chúng ta lập tức chuẩn bị hôn sự cho con, chỉ cần Nhã Tự thích là tốt rồi!” Vương phi mừng rỡ đuôi lông mày nhếch lên, nhưng nghe câu tiếp theo của nữ nhi nụ cười trên mặt liền cứng lại rồi.

“Nhưng hắc là một tên hoà thượng.”

Cơ Nhã Tự thân thể luôn luôn tốt lắm lại bị bệnh, bệnh tình thế tới rào rạt, hai ngày vẫn chưa tỉnh, sốt đến hồ đồ cũng chỉ kêu xú hoà thượng con lừa ngốc chết tiệt, một bên kêu một bên khóc. Toàn bộ đại phu của Nhữ Dương đều đến trong vương phủ, khẩn trương trị liệu ba ngày rốt cục đã cứu Cơ Nhã Tự tỉnh lại.

Nàng vừa tỉnh liền thấy phụ thân mẫu thân đệ đệ vây quanh trước giường, nương vuốt ve hai má đã gầy không ít của nàng, đau lòng nước mắt rơi liên tục. Phụ thân vỗ đùi nói: “Nữ nhi con thích tên hoà thượng kia tên gọi là gì, mặc kệ hắc có phải hoà thượng hay không, phụ thân nhất định sẽ làm cho hắc hoàn tục cưới nữ nhi bảo bối của ta.” Đệ đệ không nói chuyện, nhưng cố định đứng ở phía sau phụ thân, tỏ vẻ hắc cũng đồng ý.

Trong mắt Cơ Nhã Tự giống như có chất gì trong suốt, nàng nhìn xem thân nhân của mình, mỉm cười cổ họng khàn khàn nói: “Phụ thân mẫu thân còn có đệ đệ, con đi xuất gia làm ni cô như thế nào, trước khi chúng ta bắt đầu chiến tranh, con sẽ đi làm một ni cô.”

Văn Tịnh đứng bên cạnh tường vây của vương phủ, nghe người ta thảo luận nói rốt cục quận chúa đã tỉnh lại, vẻ mặt của hắc cũng thả lỏng, xoay người rời khỏi Nhữ Dương. Phong trần mệt mỏi chạy về Tịnh Sơn tự, Văn Tịnh trở lại viện tử của mình, một lão hoà thượng mặt mày hiền lành ngồi dưới tàng cây ngoắc tay với hắc.

“Trụ trì sư huynh.” Văn Tịnh cúi đầu đi qua ngồi đối diện hắc.

“Văn Tịnh có gì khó hiểu sao?”

“Ta... dường như đã phạm giới động tâm.” Khoé mắt đuôi lông mày của Văn Tịnh đều là tự trách, nhìn rất là chặt vật, kém xa bộ dạng bình tĩnh hồn nhiên vô tà lúc trước.

“Văn Tịnh, nếu muốn xuất thế liền phải nhập thế, nếu muốn khám phá hết thấy trước tiên phải xem vào trong mắt.”

“Dạ, trụ trì sư huynh. Chỉ là ta có chấp niệm cùng vọng niệm, nhìn không ra... không, là ta không muốn khám phá.” Hấn nói xong, tự trách trên mặt càng thêm rõ ràng.

Lão hoà thượng cũng không lộ ra biểu tình gì khác, vẫn hiền lành như trước, tay cầm phật châu nhẹ xoa trán Văn Tịnh, “Người sở dĩ làm người, đó là bởi vì sống mà có tình, đệ muốn vứt bỏ, tự nhiên là không làm được. Lấy tiểu yêu dẫn đại yêu, luôn có một ngày đệ sẽ hiểu rõ. Văn Tịnh, năm đó sư phụ cũng nói, đệ có tấm lòng son, nay liền làm những gì đệ cảm thấy hài lòng đi.”

“Trước khi phật tổ thành phật, cũng là phạm nhân. Đệ có hiểu được.”

Văn Tịnh ngồi trên tảng đá lớn dưới tàng cây rất lâu, sau đó, trong mắt dần dần kiên định lên.

Không bao lâu sau, Văn Tịnh bỗng nhiên phát hiện, dưới núi mới xây lên một toà am ni cô, bên trong lại chỉ có một chủ nhân.

“Yêu, hoà thượng, toà Tịnh Thủy am mới xây kia là của ta, từ hôm nay trở đi ta sẽ tu hành trong này, ni cô cùng hoà thượng, này không phải là trời sinh một đôi sao.” Nữ tử mà hấn ngay cả khi tụng kinh cũng đều không nhin được nhớ đến, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hấn nói như vậy. Trong nháy mắt đó, vui sướng tràn ngập trái tim hấn. Văn Tịnh nghĩ, hấn sẽ rơi vào địa ngục, nhưng mà vì sao hấn lại vui mừng như vậy đâu.

Rõ ràng trong lòng các loại cảm xúc đang lẫn lộn, hấn lại cái gì cũng không nói được, cuối cùng kinh ngạc nhìn nàng nhẹ giọng nói một câu: “A di đà phật.”

Nàng có thể đến, ta thật vui mừng.

Sau đó, lại nói về ở chung, nàng thường xuyên chạy đến trong viện phía sau núi của hấn tìm hấn. Uống rượu động tay động chân với hấn cũng là bình thường, như thật như giả nói muốn hấn hoàn tục cưới nàng, trong chốc lát lại nói đó chỉ là đùa với hấn. Ngẫu nhiên nàng cũng sẽ lẳng lặng ngồi một bên nghe hấn niệm kinh, suốt một ngày cái gì cũng không làm, liền như vậy mà nhìn hấn. Vì thế hấn yên lặng niệm kinh phật, không biết khi nào thì biến thành đang niệm tên nàng, đến lúc bỗng nhiên phát hiện lại đây mới thu liễm tâm tư.

Nếu có thể vẫn như vậy đi xuống cũng tốt lắm, hấn thực thoả mãn.

Một ngày kia chiến báo truyền đến, nàng bỏ đi vấy thay một thân áo giáp bạc sáng chói, cả người giống như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, rửa sạch một thân mềm mại lười biếng, biến thành sát khí sắc bén đầy người. Nàng mỉm cười nói với hấn: “Ta muốn đi tạo ra sát nghiệp, hoà thượng, chàng không ngăn cản ta sao?”

Hấn lắc đầu, cái gì cũng chưa nói nhìn theo nàng đi xa.

Sau khi nàng rời đi, mỗi ngày hấn dùng càng nhiều thời gian lễ phật tụng kinh, hấn là tụng kinh vì nữ tử trong lòng, nguyện nàng bình an trở về. Từ một tăng nhân chân thành không có tư tâm, biến thành một tăng nhân tiêu tụy quỳ gối trước phật khẩn cầu một người bình an. Hấn nguyện sau khi chết rơi vào địa ngục, chịu vô tận đau khổ, chỉ mong người kia có thể bình an vui vẻ.

Lúc tin Cơ Nhã Tự chết truyền đến, thân hình Văn Tịnh không xong té ngã trên đất, sau khi tăng nhân ngồi xuống nhìn chính mình một thân bụi đất thật lâu không hề động đậy.

Đó là một loại cảm giác gì đâu, đại khái giống như là hấn đi trong bóng tối, hướng về một ngọn đèn, cho dù không biết nó còn xa lắm không nhưng cũng có thể đạt được yên lòng, nhưng ngọn đèn này bỗng nhiên vụt tắt, rốt cục hấn không còn nhìn thấy đường nữa.

Môi khẽ động vài cái, niệm ra vài câu hướng sinh chú vụn vờ, nhưng mà chỉ mới niệm hai câu hấn đã sợ đến chẳng thể nói ra chữ nào nữa. Tiếng tụng kinh nhỏ bé giờ phút này lại không thể thành câu, có thể hô lên

cũng chỉ còn một cái tên giấu tận sâu trong tim vọng trộm gọi vô số lần vẫn không dám nói ra.

Sau đó lại nhớ đến cảm xúc của mình khi đó, Văn Tịnh vẫn là cảm thấy trái tim có loại đau đến muốn vỡ vụn, không thể suy nghĩ gì nữa.

“Tên hoà thượng con lừa ngốc kia chàng đang làm gì thế, ta đói bụng rồi mau đi lấy thức ăn cho ta.”

Quay người lại thấy nữ tử ngồi trên xe lăn, Văn Tịnh từ trong trí nhớ thoát ra, phụ giúp nàng về phòng. “Vì sao không để cho thị nữ chăm sóc nàng?”

“Ta sẽ không chăm sóc cho ta được sao? Ta cứu tử nhất sinh từ trên chiến trường trở về, còn nhớ thương chàng, hiện tại quả nhiên chàng ghét bỏ ta chân thật sao!” Cơ Nhã Tự làm ra bộ dạng bi thương.

Biết rõ là nàng cố ý, Văn Tịnh vẫn là vội vàng xoa tay giải thích: “Không, không phải như thế, nàng, nàng có thể bình an trở về, ta thật vui mừng, thật sự, không có không nguyện ý...”

Nhìn đến bộ dạng kích động này của hần, Cơ Nhã Tự cười không thấy mắt, sờ soạng tay hần một phen, nhìn bộ dạng cứng ngắc mặt đỏ của hần cảm thấy càng vui vẻ. Như vậy là được rồi, mỗi ngày có thể thấy được hần, có thể nói chuyện với hần là đủ rồi.

Nàng còn nhớ rõ khi đó cả người đều là vết thương liền chỉ còn một hơi nằm trên chiến trường, nhìn trời xanh, bỗng nhiên cảm thấy thật không cam lòng, một ý niệm mãnh liệt trong đầu chính là, còn muốn gặp lại người này một lần, hần nhất định đang đợi nàng. Cũng may, nàng không có làm cho hần chờ đợi cả đời.

Tuy rằng cái người nam nhân kỳ quái bỗng xuất hiện trên chiến trường, nói là bởi vì một đôi phu thê nhờ đến cứu nàng có vẻ hung dữ, nhưng mà lại kỳ tích cứu nàng trở về, miễn cho nàng một hồi sinh tử xa cách.

Ấn, còn có một bí mật nhỏ, y thuật của cái người nam nhân gọi Âm Trì kia rất tốt, thương tật trên chân nàng đã sớm được trị lành, nhưng mà vì có thể dễ dàng chiếm tiện nghi, vẫn là giả vờ như vậy tương đối tốt.

Sau này Nhã Ninh quận chúa, cũng chính là Vĩnh Lạc trưởng công chúa không còn được nhân thể nhớ đến nữa, liền chỉ còn lại một nữ nhân hỗn đản có thể khiến cho phật tổ động phàm tâm, tùy tâm sở dục làm chuyện mà chính mình thích. Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-chua-cung-hoa-thuong>